

Prefață: Petre Isachi **Corectură:**

Margareta Dumaa

Tehnoredactare: Mioara Băluță

Copertă: Viorel Medvețki

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETROVICI, STANOMIR

Din umbra destinului / Stanomir Petrovici ; pref.: Petre Isachi. - Bacău : Rovimed Publishers, 2019

ISBN 978-606-583-855-0

I. Isachi, Petre (pref.)

821.135.1

Copyright©Petrovici Stanomir

2019©Rovimed Publishers pentru prezenta ediție

ROVIMED PUBLISHERS

Războieni Nr.8/B/17/600031, Bacău, România

Tel.: (+4234) 537 441

Fax.: (+4234) 515 300

e-mail: editura@rovimed.com

www.rovimed.com

STANOMIR PETROVICI DIN UMBRA DESTINULUI

Cuprins

Petre Isachi, Prefață, Femeile stanomirului sau care este cauza Lumii?/	5
Prolog/	11
Halucinația/	16
Din amintiri/	29
Carmen/	38
Întâlnirea/	40
Amantul Norei/	48
Din nou cu Iulian/	56
Vassa/	69
Frumoasa cu ochi turcoaz/	74
Leila, cu adolescența ei/	79
Dragoste platonice, iubirii platonice/	91
Despărțirea de Carmen/	94
Cererea în căsătorie/	102
Din nou cu Valery/	111
Singurătate/	115
Visul din poiana raiului/	117
Procesul/	123
La țară/	129
Atingerea zenitului/	137
Deziluzia/	141

Rătăcitul/	148
Imaginația/	155
Zbuciumul realității/	159
Destăinuirea/	166
Cozile de argint/	172
Despre ideal și percepția iubirii/	182
Din nou, singur/	190

Principele: „Soarta este o femeie” sau a lui Nietzsche, poetul-filosof, care era convins că Înțelepciunea este tot o Femeie, încât Ea „niciodată nu va putea iubi decât un războinic.”

Prin urmare, să fim războinici, dar nu ca Don Quijote...

21 ianuarie 2019, Bacău
Petre ISACHI

Prolog

Sunt clipe de neuitat... Să reușești să ajungi la iubirea femeii mult dorite, ori să nu fie niciodată în viața ta. Să rămâi până la sfârșitul vieții căutând idealul, Afrodita ta, mult visată și dorită, fără să știi dacă o vei găsi, dacă va fi... Poate doar întâmplarea ți-ar putea oferi o șansă, sau poate doar o atingere plină de emoție, dintr-o clipă a vieții dăruită ție, care în final rămâne încremenită în acea primă fază a percepției, deoarece ea, în drumul ei meteoric, nu a înțeles-o ori nu a împărțit-o. Ajungi să fii refuzat pentru o mulțime de pretexte care oricum ți se vor părea puerile sau efectiv te vor întrista. Te vor face să crezi că ai îmbătrânit, că nu mai poți iubi, că a venit sfârșitul acestui minunat sentiment...

Este aproape imposibil pentru Dragomir, cel care simte iubirea acum și care se lasă atras în tumultul acestei trăiri cu toți porii sufletului său de romantic, zbuciumat de avatarurile existenței sale agitate. Iubirea nu are vârstă, spunea el, fără să-i pese de apăsarea anilor...

„Iubirea - acel impuls sensibil, emoțional al trăirilor interioare, al ființelor vii, al omului... este artă”, gândea, în intimitatea omniprezentă, Dragomir... „Eu am să iubesc atât cât voi exista!”, spunea fără să-și dea seama că el trăia de fapt, în scurta viață, intens, o iluzie a iubirii, a realității existențiale a momentului.

Pe el nu l-a interesat niciodată ce vârstă are! Va iubi cât va trăi pentru că asta îi este firea din fiirecul sufletului lui

și nimeni de pe această lume nu îi va schimba modul de a percepe și simți emoția acestui frumos sentiment al iubirii care vine din divin, îi spunea Dragomir cu tot patosul și cu toată convingerea iubitei sale, Valery...

**

Toate florile sfințite în ciclul naturii ne împlinesc sufletul atât prin nuanțele colorostice feerice datorite prin liniile lor de corola de minuni, cât și prin mireasma lor diversă. Ne fac să ne imaginăm că suntem într-o grădină a raiului, în care mulțimea de credincioși speră să ajungă dincolo de moarte. În timp, adevărul va ieși din cotloanele ascunse ale gândului nostru, sau poate că nu va fi rostit de nimeni cu glas tare...

În viața lor efemeră, florile, pline de culori izvorâte din lumină sunt nimbul bucuriei, a privirii ce le admiră dăruindu-le după percepția și simbolistica aleasă, închipuită, percepută sau cultivată... pentru, măcar, un surâs al dragei lui, pentru bucuria simțită înălțător din frântura trăirii clipei lor. Le culegem câteodată de pe câmp, alteori din grădina de lângă casă, sau, pur și simplu, le cultivăm după alegerea noastră. Este o uvertură florală încântătoare care continuă în cele patru elemente: pământ, apă, piatră, și aer, în care imaginația trăirilor interioare exultă din grația ce înflorește în fracțiunea clipei abia controlate. Toate se manifestă în liniște, ca o implozie de culoare în interiorul irișilor celor care le privesc...

Ea era ca floarea puternic parfumată, deși aparținea falnicului copac prinsă-n buchet pe ramul verde. Doreai să o culegi, să fie balsamul sufletului tău, dar ea era departe, te privea de sus.

Te ademenea cu mireasma ei, ba chiar părea că s-ar fi lăsat să fie culeasă, îmbrățișată, adunată cu tot farmecul ei și așezată la sânul tău. De fapt „era” numai în imaginație. Acolo o iubeai platonice, o admirai și deseori te mulțumeai doar cu atât. Câtă poezie, cât romantism îți transmitea și cât de orb te făcea dragostea pentru ea. Simțeai că mori din cauza pasiunii. Erai pierdut în fantasma frumuseții ei, a miresmei ce te purta cu ea.

Ai iubit-o încă de când ai văzut-o. Ai rămas vrăjit de ea iar în miezul nopților te-ai îmbătat de iubire până te-ai pierdut în visul imaginației, încă nesecate.

Așa și florile de tei, verzi – gălbui, te înfioară, te copleșesc cu frumusețea și mireasma lor tămăduitoare. Le privești, le admiri, vrei să le culegi pentru a le dăruia iubitei să le prindă în cosițe. Dar copacii sunt falnici. Nu poți să ajungi la floarea lor decât cu o scară. A cui scară? A sufletului!

Urci în teiul vieții. Desprinzi floarea minune. O iei ușor. Ea se desparte de ramura verde, tânără. O desprinzi ușor să nu-i strivești splendoarea. O admiri și cauți să o înțelegi! O culegi. Iei floarea pentru tine, apoi o iei pe următoarea... ramura și teiul tremură fără să îi observe.

**

Fluturile de noapte este simbolul iubirii pierdute... Nimic nu este mai frumos în viață decât dragostea, iubirea, adevărul și respectul pentru femeia ideală... El o caută mereu de-a lungul vieții, dar nu o poate găsi în aceea viață sau dacă ar exista căutarea lui s-ar putea să fie în zadar dacă nu va interveni măcar o întâmplare.

Finalul acestei căutări de multe ori nu este atât de fericit precum și-a închipuit el sau ea. Viața este prea scurtă

pentru a-ți găsi perechea ideală. Totul este un compromis, fiecare mulțumindu-se cu mai puțin decât visează. Oare să ne mințim singuri și să fim mulțumiți cu ceea ce avem, sau să fim într-o căutare perpetuuă, fără finalitate, să zică fiecare: este bine și așa!

El trebuie să fie conștient că nu poate să păstreze iubirea pentru sine. Ea îi aparține lumii ei, a Edenului sau din Olimpul Zeițelor, ce nu poate fi atins decât numai dacă vrea „Ea” și asta doar în închipuirea sau visele bărbaților ce o adoră...

Nimic nu este mai trist pe lumea asta ca despărțirea de „ea”, de idealul mult visat al iubirii ce aduce cu sine, din romantismul său, multă suferință...

„Durch leiden freude,” cum spune marele von Betthoven. Apoi, ca orice efemeritate, inclusiv cea a regăsirii, poate pentru el sau ea să piară ca o apoteoză a bucuriei împlinirii rostului existenței sale, fără nici o remușcare pentru tot ceea ce a fost sau îi aparține pentru moment sufletului său...

Așa sunt și despărțirile din dragoste, de iubirile vieții, precum despărțirea de florile din tei, de ramul lor verde. Trăite de noi emoțional mai intens, sau mai puțin intens, în funcție de sensibilitatea fiecăruia, cu efectele sale nefaste.

Din suferința ce le săgetează sufletele pentru cei ce trăiesc atinși de flacăra apoteotică a emoției abia reținute, mai ales a celor romantici și mai puțin de cei lipsiți de emoția acestui minunat sentiment, sau căroră le este estompată sau controlată abia perceptibil această sensibilitate interioară, adâncă, plină de dor, dar și a celor obligați, cu sau fără vrerea, lor să le suporte...

Aceste sentimente lăuntrice, pasagere, nu întotdeauna euforice, cu efecte emoționale de ecou pentru cei apropiați, copii, părinți, rude sau prieteni din cercul celor cunoscuți

întâmplător, pur și simplu, sau posibili necunoscuți, ori chiar mai puțin cunoscuți ori aflați din povestea cărților până la despărțirea omului de viață...

Ele își prind culoarea din primăvara - vara vieții care se lasă vie în toamna aurie, apoi a fulgilor de nea lăsați în joaca lor nostalgică din azuria bolții celeste, punctând natural pe rame de ninsoare, albul pur, strălucitor al iernii, din ciclul tabloului anotimpurilor de pe pământ ce se plimbă poetic, imaginar prin universul existențial...

Ce caută acolo omul, femeia sau bărbatul?

Indiferent ce caută, întâmplător sau nu în fața hazardului, fără să poată anticipa încă de la început ce va urma, mai ales că fără iubire împărtășită, nu pot reuși sau realiza nimic perfect, pur și armonios în viața lor...

Toate astea, poate vor fi deslușite de ei sau de alții, dar trăite din umbra destinului lor... Fiecare femeie sau bărbat are însă, destinul lui...

Țăntă

Halucinația

Din nori, de un gri închis, care se plimbau deasupra Timișoarei se lăsa o ploaie rece, curată, fără grindină, în contrast cu căldura înăbușitoare de cuptor ce usca și topea totul, într-un aer irespirabil din arșița verii, venit de afară. Ploaia era însoțită de fulgere și tunete parcă venite din focul primordial al Universului dirijate, după cum spunea lumea, de Sfântul Ilie.

După ce au văzut ploaia ce ropotea în bulbuci, oamenii se gândeau cât de bună este pentru recolta lor mult așteptată după atâta trudă. La un moment dat, din liniștea celestă s-a auzit un tunet însoțit de un fulger foarte puternic, după care s-au scurs câteva clipe electrizante, urmate de o acalmie apoteotică, în care norii furtunii au început să se risipească.

În zenit din leagănul norilor amestecați în ferestrele din albastrul cerului după această ploaie de vară, răcoritoare, tonifiantă, prin razele soarelui a apărut în orizontul cerului, un splendid curcubeu spre încântarea ochilor celor ce îl priveau... Era surâsul lui Dumnezeu, în care oamenii puteau citi prin culorile sale, semnele de belșug ale anului. Galbenul reprezenta grâul, bogăția recoltei din vara aceluia an, albastrul - seninul libertății, roșul aprins - vinul, verdele - primenirea ierbii și a pădurilor verzi. Semnele desprinse din arcul curcubeului le zâmbeau oamenilor, pentru împlinirea viselor

aflate în umbra trăirilor lor, din gândurile închipuie care le-au fost rezervate în destinul existențial hărăzit...

**

Era animație mare în forfota zilnică de pe Aeroportul Aurel Vlaicu din Timișoara, unde un glas clar, atrăgător anunța plecările și sosirile avioanelor.

Consilierul juridic Miroiu Dragomir se pregătea să urce în aeronava ce pleca spre București. A doua zi, la ora 9 dimineața, trebuia să fie prezent la procesul comercial de la Arbitrajul de Stat din București, unde societatea la care era angajat avea un litigiu arbitral în calitate de reclamantă, pentru achitarea contravalorii unor produse de la export, refuzate la plata pentru niște preținse motive nejustificate, legate de calitatea produselor livrate firmei reprezentate în acel proces.

Zori de zi... Călătorii s-au prezentat să-și facă check-in-ul după ce au trecut prin filtrul intrării efective pe sălile ce duceau la culoarele de zbor. După puțină așteptare urma o ultimă verificare de securitate instituită, potrivit normelor obligatorii de pe aeroporturile interne din România, dar și ale țărilor europene. Pasagerii cursei Charter a Companiei Blue Air au urcat în avionul Boeing 707, aflat pe pista nr. 15 a Aeroportului Traian Vlaicu, cu plecare din aeroportul Timișoara și cu aterizare pe Aeroportul Băneasa.

Stewardesele, cu zâmbetul lor profesional, amplificat și de buzele lor încărcate cu botox, i-au întâmpinat cu o urare de „bun venit”, transmisă fugitiv fiecărui călător la urcarea în aeronavă.

Pasagerii s-au instalat în locul indicat pe bilet, punându-și bagajele, verificate la toate punctele de securitate ale aeroportului, în carcasa aflată deasupra.

După ce avionul a decolat, depășind linia orizontului, plutind printre nori, a ajuns la o altitudine de două mii cinci sute de metri, așa cum anunțase și comandantul după decolarea aeronavei. Acesta cu glas calm, ce se auzea în microfoanele instalate în avion, îi informa, că o mare masă de nori apărută pe neașteptate se află la orizont, chiar în față, pe culoarul lor de zbor. Dată fiind mărimea acesteia, nu putea fi ocolită și evitată. Va trebui să o străpungă pentru ca se afla pe direcția imediată a culoarului de zbor... Au ajuns în mijlocul furtunii. Aeronava se mișca din toate încheieturile, înfrutând curajos furtuna. Pasagerii simțeau dansul și piruetele specifice avionului care se afla în zbor. Deodată, un zgomot infernal străpunsese deopotrivă pasărea de fier și călătorii aflați în ea.

Nava fusese lovită de un fulger, urmat de un trăsnet rece zgomotos, propulsând-o într-un tangaj serios, amețitor. Întreaga aeronavă se umpluse spontan de o ceață inexplicabilă. În acea învălmășeală haotică, din toată agitația necontrolată, apărui în fața lui Dragomir, abia deslușită, asemeni unei fantasme, o splendidă femeie.

Nu-i venea, pe moment, să-și creadă ochilor ceea ce se întâmpla, dacă acea imagine de pe retina sa este reală sau pur și simplu o fantasmă... ori este fenomenul halucinant al Fetei Morgana. Și-a înfipt adânc unghiile în pielea mâinii stângii ca să-și dea seama dacă apariția acelei minuni, serafice e aievea sau pur și simplu doar o halucinație...

După câteva clipe, Dragomir a început să se întrebe cu voce abia șoptită: „Este oare o fantasmă apariția meteorică a

acestei femei minunate din ceața ce învăluia interiorul calei avionului, unde se aflau pasagerii? Sau...”

A încercat să vorbească cu o stewardesă care îi îndemna pe cei prezenți în avion, la calm. Se mai auzea doar zgomotul monoton, tors, al motoarelor încălzite de zbor, odată cu anunțul comandantului avionului pentru a calma pasagerii.

În acel vacarm specific din timpul evenimentului produs în înaltul cerului, la o altitudine de două mii cinci sute de metri deasupra norilor, Dragomir, prin vocea lui, abia dezmeticită a reușit să depășească prima stare emoțională a apariției unei persoane necunoscute, pe care nu o văzuse în graba sa la urcarea în avion.

Femeia necunoscută părea extrem de atrăgătoare. Ea se așază pe scaunul de lângă el. După un moment de ezitare, cu o voce joasă, abia auzită, nesigură și cu o ușoară teamă, el a îndrăznit să o întrebe:

- Cine ești? Ești reală sau...?

- Cine, eu? Întrebă ea, uitându-se în jur. Ah, da, după cum se vede sunt destul de reală, nu sunt o energie spirituală apărută din neantul Universului... răzând din tot sufletul în care se auzea un plăcut timbru al unei voci profund liniștite, dezvelindu-și în același timp o dantură albă, impecabilă, încadrată minunat de chipul suav, alb-catifelat.

- Și, totuși, dacă ești reală, cum te cheamă și unde vrei să ajungi? Se încumetă să o întrebe cu o teamă abia mascată, Dragomir...

- Știi, ești cam curajos cu abordarea ta directă! Dar, totuși, o să-ți răspund la întrebare, poate te dezmeticești și îți revii. Mă cheamă Valery, dacă ai auzit bine, mă cheamă Valery!!! Și zbor la București la o reuniune culturală literară. După ce termin am să mă întorc acasă la mine în Moldova. Sunt moldoveancă! Dar tu ce faci în București, bănuiesc că

tot acolo ai treburi de rezolvat? După o scurtă pauză, Dragomir, încă aflat ca într-o transă hipnotică, i-a răspuns frumoasei apariții din neantul ultimei întâmplări halucinante:

- Pe mine mă cheamă Dragomir, Dragomir Miroiu...

- Îmi pare bine, i-a spus ea, întinzându-i mâna delicată. Uite, ce repede am făcut cunoștință...

- Sunt onorat să vă cunosc! Da, eu merg la un proces, la Arbitrajul de Stat din București, aflat vizavi de Parcul Cișmigiu. Mă voi caza la Hotel Capitol, lângă Casa Armatei. Dumneavoastră unde o să stați?

- Asta este culmea și eu mă cazez tot la Capitol, aflat lângă Teatrul de Comedie Tănase...

- Păi atunci... dacă ajungem diseară... poate la o cafea sau la Restaurantul Berlin de lângă Hotel... o să reușim să ne cunoaștem mai bine, să depășim acest mic incident din avion ce ne-a bulversat pe toți... Ce ziceți, doamnă Valery?

- De acord. Dacă ajungem la hotel azi la ora 16, atunci să ne vedem în holul hotelului, la recepție, la ora 17...

- O.K, sunt onorat, distinsă și frumoasă doamnă... Dacă tot avem fiecare de rezolvat o serie de probleme, propun să ne vedem în seara asta, la ora 19, la cină tot în restaurantul Berlin ce se află alături lângă hotel, colț cu Casa Armatei. Vă aștept acolo sau vă iau, cel mai bine, când ne întâlnim jos, în salonul de la recepția hotelului.

- Bine, de acord, domnule Dragomir! Ne vedem la ora 19, la recepția hotelului apoi plecăm la restaurant împreună...

**

O viață întreagă, Dragomir a căutat iubirea... nu a găsit-o, deși a căutat-o, chiar și acum din clipele încă rămase,

ce treceau fulgerător pe lângă el, uneori nebăgate în seamă, și... tot nu a reușit să o găsească. Deși și-a pierdut orice speranță, în ceea privește sentimentul iubirii din romantismul purificat absolut al ființei sale, tocit de prea multă așteptare, încă mai avea puterea să-și mai caute, dragostea...

Aterizând pe Aeroportul Băneasa, era nerăbdător să se întâlnească cu frumoasa doamnă Valery. S-au întâlnit și au pornit, așa cum au stabilit inițial, la o cafea, la Restaurantul Berlin, dorind să ia și cina. La intrare îi aștepta, ca o invitație plăcută, o muzică în surdină. Un băiat tânăr, după ce i-a salutat de bună venire, i-a poftit și condus la o masă din colțul salonului, înveselită cu niște trandafiri alături de floarea albă a miresei într-un frumos aranjament floral.

Ea, pe lângă faptul că era o foarte frumoasă femeie, în acea seară, după ce s-a instalat în camera din hotel, s-a îmbrăcat într-o ținută foarte elegantă. Arăta ca o divă. O blondă extrem de dulce, la cei patruzeci și unu de ani, după cum arăta, cu o voce cristalină catifelată, modelată din buze pline, roșii ca de fragă, minunat arcuite între liniile extrem de atrăgătoare ce te îndemnau încă, de la prima privire, din imaginația declanșată ca un automat, să le simți atingându-le. În timp ce discutau, învăluindu-l într-un halou seraphic, ea îl privea adânc, în față, pe Dragomir, cu niște ochi mari câprui, luminoși prin irișii strălucitori ca două stele.

Și-au făcut cunoscute primele impresii, cât de cât, depănându-și, cu un curaj emoțional, estompat, timid, starea în care se aflau, dar cu atenția obișnuită cu accente protocolare de cunoaștere, fără excese, pentru a nu se intimida reciproc încă de la prima întâlnire.

Dragomir a încercat pentru moment să se controleze, să se abțină, deși era încă pierdut în fața acestei femei splendide, care la prima vedere, după cum vorbea, sclipa și degaja o